

L'equilibri i l'austeritat de Rafael Català, a El Claustre

L'artista presenta una obra dotada de gran sensibilitat poètica

FIGUERES

CRISTINA VILA

Equilibri, austeritat i simplificació. Aquests són mots que defineixen l'obra de l'artista Rafael Català (Castelló de la Plana, 1929) de qui s'inaugura aquest divendres la seva primera exposició a la galeria El Claustre de Figueres. Català hi presenta una vintena de bodegons marcats per un estil molt personal pròxim al tenebrisme de Jusep Ribera però amarats d'una llum que centra l'atenció en el lloc que ocupen i ajuda a resplendir l'objecte.

Rafael Català és un home que es defineix a si mateix com "vitalista, optimista i mediterrani". Aquest caràcter tan acusat no té res a veure amb l'obra que crea en el seu estudi, una obra protagonitzada per una aparent monocromia. Aparent perquè cada peça amaga una gran riquesa de subtils matisacions de molts colors, fons que es defineixen lleugerament i una llum esclatant, que defuig la naturalitat, i que ajuda a dotar el conjunt d'una gran solemnitat. "No busco fer aquest tipus de pintura, però, a vegades, la mà et porta", diu.

Els bodegons de Rafael Català són n'compendi d'equilibri de masses, de reflexió i simplificació d'elements. Són molt maniàtic i exigent a l'hora

L'oli sobre tela, *Emvoltat de gasa*, de Rafael Català es podrà veure en aquesta exposició

de compondre", confessa l'artista. Per aquest motiu quan un contempla la seva obra, on els elements estan centrats

o en angle creant amplis espais buits i on existeix una acurada anàlisi dels tons, aquesta transmet serenitat i

equilibri, com si cada cosa fos al lloc just. Aquesta aproximació a l'objecte humil va anar prenent forma fa uns vint anys, però la seva evolució com a artista ha estat peculiar. Després de dedicar-se a la pintura, passant-se en l'abstracció, decantant-se per l'expressionisme i, finalment, essent seduït per l'impressionisme que també abandona.

Rafael Català va iniciar-se en el món de la pintura amb vuit anys quan ingressà en una acadèmia. Després de passar dos anys d'aprenentatge de delineant, va obtenir una beca per estudiar a la Real Escuela Superior de Bellas Artes San Carlos de València. Van ser anys molt durs, de sacrifici i vivència, que, possiblement, li van dotar d'una gran força interior. El 1955 va ser nomenat professor de dibuix a Benicarló i, cinc anys més tard, a Tarragona, on resideix. La pintura, diu, li va servir "per compensar la seva dedicació professional al dibuix tècnic. Tot i la passió que té per ella, durant deu anys, després de fins al 1975, hi ha un buit important. Català deixa d'exposar. És una etapa d'intensa activitat professional i de temps de la pluriocupació". En els últims temps de la seva vida, passa a ser professor a la Universitat Rovira i Virgili on, dos anys més tard, li reten un sentit homenatge.